

LBRIS

We know
books

© 2025 Cristina Nemerovski

© 2025 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © CristinaConti | Dreamstime.com

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA

Aici e inima mea / Cristina Nemerovski. - București :

Editura Herg Benet, 2025

ISBN 978-606-763-316-0

821.135.1

Tipărit în România

AICI E INIMA MEA

CRISTINA NEMEROVSCHI

EDITURA
HERG BENET

2025

Nu sunt de mult timp aici, dar am ajuns deja să cunosc pereții ăștia, verzuiul lor un pic spălăcit, liniștitor, chipurile, pentru pacienți. Cine a proiectat designul clinicii, de altfel, trebuie să fi studiat foarte atent psihologia ființelor umane aflate pe marginea prăpastiei, sau pe cele a căror viață s-a blocat pentru un moment pe muchia unui cuțit ascuțit, care doare până în adâncul sufletului, fiindcă totul aici este așa: venit să te calmeze, să te facă să te simți înțeleș, consolată, protejată.

Când nu mai ai nicio furtună în interior, când vocile tale au amuțit sau sunt pe cale s-o facă, pentru totdeauna, măcar să ai o experiență plăcută când te perinzi ca o umbră dintr-o cameră în alta, simțind în fiecare secundă că nu mai e mult până la deznodământ.

10, 9, 8, 7, 6... îmi numără asistenta aproape de ureche, sau cel puțin așa mi se pare, apoi nu mai reușesc să o ascult. Înainte de-a se apuca să înșire numere, spune ceva despre cât de minunată este povestea noastră, a mea și a lui Luc, că întregul personal al clinicii este peste măsură de emoționat pentru ceea ce urmează să fac eu alături de iubitul meu.

După ce nu mai pot s-o ascult, încep să privesc tavanul, și camera cumva pare brusc că intră într-o ceață gri, densă, și miroase a frunze uscate. Cred că trecem acum prin noiembrie, îmi spun chiar în clipa aia, cred că trecem prin noiembrie ca printr-un tunel, și dincolo, de partea cealaltă, nu ne așteaptă decembrie, sau primăvara, nici măcar moartea sau o plajă cu nisip roz, ci ne așteaptă tot un noiembrie.

Dacă viețile noastre s-ar fi derulat din prima până în ultima zi doar în noiembrie, la mijlocul lunii asteia pe care toți o consideră de trecere, sau o detestă de-a dreptul, sau, mai rău, le este atât de indiferentă încât nici nu o mai observă, nimic notabil nu se întâmplă în noiembrie, dacă viețile noastre ar fi fost de la început și până la coadă doar noiembrie, aș fi întins chiar și așa mâna spre ele și aș fi spus: da. Da, vreau. Să fie noiembrie, dar să fie cu Luc. Să fie ce-o fi, dar numai cu Luc.

Luc era oricum toate anotimpurile, așa că îmi era indiferent ce se petrecea în lumea reală, dincolo de lumea noastră construită împreună, care era mult mai importantă, mai adevărată.

Și chiar dacă întreaga clinică, cu toată aparatul ei de ultimă generație, cu tot personalul și cu toate dilemele morale pe care trebuiau să le înfrunte zi de zi, dacă am fi trecut cu toții prin luna aceea gri, mi-ar fi fost bine, desigur.

Aș fi fost în siguranță.

În inima mea există un miez cald și moale, în care

se află, la rândul lui, un alt miez, care conține și el, în esența lui, un miez, iar în acesta din urmă, cel mai concentrat și mai mic miez care se poate găsi într-o ființă, stă cuibărit un adevăr imposibil de ignorat, un adevăr care spune că noi existăm doar atâta vreme cât suntem iubiți. Fiindcă iubirea e în primul rând cunoaștere și înțelegere, și dacă nimeni nu te-a cunoscut în viața asta așa cum ai fost tu cu adevărat, pentru cine și pentru ce ai mai existat?

Nu avem siguranță și rost decât în momentele în care suntem iubiți. Când există acea persoană care ne înțelege în plinătatea a ceea ce suntem, care simte tot ce exprimăm noi, care ne citește ca pe o carte de căpătâi.

Citiseam undeva, în tinerețe, că persoana cea mai de preț pe care o ai alături este aceea căreia nu trebuie să-i traduci sufletul tău, cu ascunzișurile lui, fiindcă privirea îi poate pătrunde fără niciun efort prin straturile tale nenumărate, infinite. Iubirea lângă o astfel de persoană nu este efort, nu este sforțare, nu este gândire și nu necesită un limbaj la care să ai mereu grijă, pentru a te face înțeles, pentru a nu te dezvălui greșit. În asemenea iubiri, nu există greșeală – orice gest este un adevăr. Orice clipă împreună, un câștig.

Iubirea asta îți cere doar să exiști, să fi tu, să nu dispari.

Îți cere să mergi pe propriul drum, să te simți împlinit.

Mulți o caută, însă ea nu este deloc ușor de găsit.

Eu nu am căutat-o, am avut noroc și a venit direct spre mine, blândă și afectuoasă ca un pui de cățel. Și neîmbânzită, mai ales o vreme, dar așa sunt probabil toate lucrurile care merită ținute aproape de suflet.

Inimile astea și poveștile lor.

Inima mea mare, la propriu, cu bătaii uneori prea grăbite, cu algoritmul ei aparte, care făcea liniile să o ia razna pe monitoare, inima mea cu tahicardie și dorințe imposibil de stăvilit, o inimă căreia i-ar fi fost imposibil să se domolească în timp, la timpul potrivit, așa cum fac ale altora, pe măsură ce înaintează prin viață, inima mea care nu voia să știe nimic despre vârste, despre îmbătrânire și ofilire, despre a fi domestic și a învăța să renunți, inima care voia să audă doar despre iubire și intensitate și luptă și mers până la capăt și depășirea tuturor limitelor. Inimă temperamentală, războinică, mereu gata să se ia la bătaie cu orice sau oricine se așeza împotriva noastră și ne amenința esența.

Ea este, de fapt, mai mult a ta decât este a mea.

Spune totul despre tine și puține lucruri acum neștiute despre mine.

Îți aparține întreagă.

Pentru toate dățile în care eu și cu tine ne-am oferit începuturi atât de noi și sălbaticе, încât ar fi pus pe oricine pe fugă. Pentru drumurile găsite întotdeauna împreună. Pentru visuri și încăpățânarea de a le urma. Și pentru curaj. Pentru saltul în gol. Pentru pierderea unui în celălalt, și regăsirea noastră mai plină. Pentru toate

întâlnirile fără sfârșit, iubirea, infinitul și neuitarea.

Roțile scârțâie acum pe gresia curată, impecabilă, și culoarul clinicii miroase a umezeală și dezinfectant. Ajunsese să-mi fie drag chiar și mirosul. Prevestitor de lucruri bune, așa mi se părea. Alesesem bine, alesesem singurul lucru pe care l-aș fi putut alege și voiam să mă agăț de ideea asta până la capăt.

Nu voiam să las gândurile să se împrăstie și în ultimele mele clipe de persoană conștientă, cu amintiri, să apară tristețea și să acapareze totul.

Pentru că știam și de existența ei. Acolo, dedesubt, dincolo de iubirea mea pentru el, era rămas și un pic de egoism, ca zațul la fundul ceștii de cafea.

Dar băusem deja ce era de băut, nu? La ce să-mi mai țin privirea lipită de o ceașcă goală?

— Gata, v-am conectat la monitoare, totul pare să meargă până acum conform procedurii. O să vă rog să fiți cât se poate de relaxată. Veți simți ceva rece și umed, apoi o mică înțepătură în braț, pe urmă vi se va face somn. V-am pus și un anxiolitic în perfuzie, ca să meargă totul cât mai... cât mai bine. Veți adormi, iar transplantul va decurge așa cum ați fost informată asupra lui zilele trecute de către domnul profesor.

În minte mi se contura deja imaginea. Treceam prin noiembrie, paturile, monitoarele, perfuziile, dulapul cu medicamente, ustensilele de pe masa de operație, halatele albe ale asistentelor, halatele verzui ale chirurgilor, totul trecea prin noiembrie cu miros de frunze moarte,

iar tânăra aplecată deasupra mea părea, nu știu de ce, emoționată, intimidată.

Îmi amintea de Luc la una dintre primele noastre întâlniri, când mă dusese la Sinaia, la o cafenea de lângă parc și era un pic nesigur, deloc convins că îmi comandase corect frappé-ul pe care mi-l doream – dacă cerusem fără cofeină, de fapt, sau fără frișcă, sau, Doamne ferește, fără zahăr? Dacă nu avea să-mi placă? Nu știu cum își imaginase că ar fi avut importanță ce beam, atâta timp cât eram împreună. Pe atunci, doar să ne privim în ochi era esențial: ce se afla pe o masă, în fața noastră, era doar un amănunt.

De fapt, nu, nu doar pe atunci. Toată viața fusese așa.

Cred că îmi amintesc de Luc la Sinaia din cauza frunzelor uscate, din cauza lunii noiembrie...

Nu-i nimic. E bună ca imagine de plecare.

De rămas bun.

— Eu doar... Să știți că... În fine, voiam să spun că toți aici în spital suntem fascinați de povestea dumneavoastră de dragoste, este ceva ce noi... Mmm. Mă scuzați. Dar nu are rost să vă mai țin trează, e târziu. Îmi puteți asculta vocea și să încercați să vă relaxați. Voiam să vă mai spun că noi toți... da, eu... suntem cu adevărat onorați că v-am cunoscut. Ne-ați făcut să credem din nou că iubirea adevărată poate exista. Că este posibilă pentru oricare dintre noi. Colega mea Sandra vă spune „aducătoarea de miracole”. Și cred că știți, ne-am fi dorit cu toții să fie altul finalul, să plecați de aici alături de domnul Luc... Înțeleg, cred că vă simțiți deja un pic

amețită, e normal. Luați-mă de mână. 10, 9, 8, 7, 6...

Dacă eu nu te-aș fi cunoscut pe tine, multă istorie, poezie și muzică s-ar fi pierdut. Toată istoria și toată poezia, toată muzica și tot zbulciumul minunat căruia uneori i se mai spune pe scurt și viață, irepetabilul și sublimul, durerea. Istoria aia personală care contează cel mai mult prin unicitatea ei, pe care nu o știe și nu o visează nimeni în afară de noi doi. Știi? Chiar citeam azi întâmplător despre asta. Despre cum fiecare om dispare în uitare până la urmă, fiindcă toți oamenii care l-au întâlnit direct mor în cele din urmă – în două generații s-au șters complet toate adevărurile despre cine ai fost. Unii, mai naivi, se amăgesc că rămân în memoria colectivă prin copiii lor, care la rândul lor fac copii, și așa mai departe. Câtă imaturitate în speranța asta... De parcă tu ai putea spune zece lucruri reale care îi bucurau pe străbunicii tăi, sau zece lucruri reale care îi înfricoșau de moarte. Nu ai putea, așa e? Uneori, există doar senzația că ai cunoscut pe cineva. O iluzie.

Alții, cum am făcut și noi mai ales în prima tinerețe, speră că vor lăsa un strop din ei prin arta creată. Și asta e o naivitate, și, slavă cerului, am înțeles-o amândoi destul de devreme. Da, poate faci parte dintre norocoșii, privilegiații și aleșii care reușesc să lase în urmă o artă consistentă, îndeajuns de puternică și celebră încât să atingă mulți oameni. Dar cam acolo se oprește norocul. Arta va ajunge la ei, dar le va spune doar ce au ei nevoie să audă în momentul respectiv. Le va vorbi despre

propriile lor iubiri, despre propriile frici, despre propriile visuri. Nu le va spune mai nimic despre ale tale. Cum ar putea? Cine ar reuși să nimerească exact stările pe care le aveai tu când pictai un cer movuliu? Cum te-ar putea cunoaște doar prin desene, dacă viața ta le este complet străină? Poate că, în timp ce pictai acel cer, te gândea cum să te răzbuni pe o persoană despre existența căreia pe lume ei nici măcar nu au habar, pentru că nu a fost înregistrată nicăieri, așa cum dorința ta de răzbunare pe acea persoană nu a fost nici ea înregistrată nicăieri. Pentru universul întreg, alea ar fi fost amănunte, dar pentru tine, o clipă, au avut destulă însemnătate cât să te facă să simți ceva.

Și atunci?, o să mă întrebi. Păi, e simplu, o știm amândoi. Am mai vorbit-o de sute de ori. Tot ce contează este cât de mult te oglindești în sufletul de lângă tine, în prezent, în clipa de acum, cât de mult este el dispus să te îmbrățișeze pe de-a întregul, să te înțeleagă. Să îți permită să te scurgi în el, iar el să se reverse până la capăt în tine.

Being on top of the world... mai ții minte? Asta spuneam noi că este iubirea.

Asta era senzația.

Mă gândesc la detaliile infinite ale mâinilor tale, imprimare pentru totdeauna în creierul meu. Mâinile tale, pe care le-am văzut prima dată pe când erau doar niște mâini de copil, cu unghiile puțin smulse cu dinții, cu julituri, pentru că mereu erai atât de în vervă, mereu trebuia să faci chestii, cu vânătăi, mâinile care nu

stăteau deloc locului. Mâinile de adolescent, care s-au întins spre mine și m-au invitat să pășesc într-o barcă, pentru ca să începă întâlnirea fără sfârșit. Mâinile mature, mereu pline de vopsea, mâinile care creau imagini minunate, mâinile prin care esența ta trecea pe o pânză și de acolo în privirea lumii. Tot ele, cu vârful degetului arător puțin îngălbenit de nicotină, mâinile care tremurau ușor, pentru că erai de multe ori nemulțumit, perfecționist, stresat, lipsit de somn. Mâinile tale, apoi, de pribeag prin lume, alături de mine, când nu făceam decât să ne bucurăm și să fim recunoscători pentru frumusețe, pentru nou, pentru liniște. Și mâinile din anii din urmă, cu articulațiile un pic proeminente, cu mici pete, mâini care îmbătrâneau încet, încet și erau cel mai superb și familiar spectacol din lume.

Șuvița ta de pe frunte, lipită de piele, transpirată, diminețile când bate soarele prin geam și tu deschizi ochii și îmi zâmbești. Râsul tău la filme, la unele scene la care alți oameni poate nu ar râde. Cum înțelegeai totul în același timp cu mine. Clătitele cu ciocolată, din nou degetele pe care se amestecau culorile, alergarea în zori, pe potecile de pădure, David Bowie, jazzul, filmele SF și inelele late, argintii, de pe arător și mijlociu, câinii mângâiați împreună. Cum dădeai din colț în colț dacă probai un inel într-un magazin și apoi refuza să îți mai iasă de pe deget. Cum îmi cereai să îți inspectez fața și să dibui dacă ți-a mai ieșit vreun punct negru. Febrilitatea de dinainte de a pleca într-o călătorie mai lungă: tu, preocupat să lași lucrurile în regulă acasă, eu, îngrijorată

mai mult de destinație, că poate nu va fi așa cum visam. Felul în care degetele tale de la picioare nu mi-au plăcut la început, dar apoi am ajuns să cred că sunt singurele degete pe care le-aș putea ști atât de bine și le-aș putea iubi. Cum săreai în piscină, ochelarii tăi de scafandru. Revolta ta în fața nedreptăților și a cruzimii gratuite, absurde. Modestia ta, dar și încrederea neclintită că fiecare om are propriul lui drum și că nu este atât de dificil de găsit. Simplitatea, austeritatea uneori, gusturile tale impecabile. Diminețile târzii cu doar un pic de soare, când îmi așezai o cană cu ceai pe noptieră și mă îndemnai să fug la scris. Autoexigența ta, cerințele supraomenești pe care le aveai de la tine și care mă călcau de atâtea ori pe nervi, felul în care te simțeam ca pe copilul meu, ca pe copilul nostru, iar tu erai în același timp părintele prea sever care îl ceartă pentru note și îi distruge lipsa de griji a copilăriei și încrederea în sine.

Fericirea mi-ar fi fost aproape străină dacă nu te-aș fi întâlnit, fericirea noastră, cel puțin, așa cum am trăit-o noi.

Lumina din lume, cuprinsă într-o inimă fragilă, muritoare.

Dacă tu nu m-ai fi cunoscut pe mine, tot ce sunt eu de la început și până la sfârșit ar fi fost degeaba, nimeni nu ar mai fi avut răbdare să mă întoarcă pe toate fețele și să-mi scuture sufletul ca pe buzunarele ascunse ale unei haine, să aștepte să cadă ceva bun din unghere neștiute, neafiate la vedere. Cum ziceam... dacă nimeni nu te știe cu adevărat, așa cum ești tu când arunci toate măștile și

alergi spre libertatea neștirbită, se mai poate spune că a avut rost să exiști? Chiar ți-ai lăsat culoarea în lume, dacă nu a văzut-o nimeni? Pentru cine ai fost, dacă nu ai făcut măcar o viață să fie mai plină și mai cu sens prin prezența ta?

Am trăit în multe zile doar ca să te bucur, și asta a fost de ajuns.

Chiar astăzi am văzut o portocală ciudată: pe o jumătate perfect delimitată era mucegăită, pe cealaltă avea o coajă atât de proaspătă și de apetisantă de parcă de abia ar fi fost luată din pom. Dacă știai cum să o așezi în fața ochilor, partea impecabilă te-ar fi putut convinge cu ușurință că portocala nu e deloc stricată. Dar mai ales... dacă o așezai cu partea mucegăită la vedere, nimeni nu i-ar mai fi acordat vreo șansă, nimeni nu ar mai fi avut încredere în ea că are și o jumătate bună, care poate fi mâncată cu încredere, sau, dacă nu mâncată, măcar admirată, pictată, folosită cumva. Suntem de cele mai multe ori tentați să ne agățăm de primul semn că un lucru este rău ca să renunțăm să mai căutăm ceva bun în el.

Mi-am dorit mereu să fiu înțeleasă. Cândva, m-ai certat, spunând că pun o răspundere prea mare pe umerii tăi, că doar ție mă arăt întregă, și atunci toată iubirea trebuie să vină din partea ta, iar mie să îmi fie de ajuns atâta câtă primesc, să nu simt că a rămas pe undeva vreun gol. Și, la naiba, spuneai tu: vreau să primesc atât de mult!

Era tulburător pentru cei care ne cunoșteau. Îmi

doream atât de puține lucruri concrete, dar în planul iubirii, al emoțiilor, aspiram cu voluptate, ca un vampir, ce avea lumea de oferit.

Mă rog, nu lumea. Doar tu.

Toată iubirea pe care mi-au dat-o alți oameni a fost un grăunte mic de nisip, pusă lângă iubirea ta. Iubirea întregă pe care ți-au dat-o alți oameni a fost un firicel de ploaie, pusă lângă iubirea mea pentru tine. Nimeni nu ar fi putut ajunge să ne cunoască așa cum am făcut-o unul cu celălalt. Mereu, până la capăt. Mereu, cât mai adânc. Mereu, cât mai în întuneric.

Căutând uneori lumină și liniște, alteori zburciun și foc.

Căutându-mă pe mine în tine, tu căutându-te pe tine în mine.

Ne-am găsit?

Normal.

Ne-am găsit, în cele din urmă, sau, mai bine spus, chiar de la început. Ne-am găsit de mai multe ori, de câteva ori ne-am pierdut, dar tot pentru a ne regăsi și mai convinși, și mai îndrăgostiți, și mai lipsiți de dubii.

Când te descoperi în cea mai limpede oglindă din lume, și ea, la rândul ei, se descoperă în tine, e de ajuns? Poate iubirea să treacă peste orice, să nu obosească în veci, și să deschidă drumuri complicate acolo unde orice poteci par închise definitiv? Să te vindece și să te recompună, să îți fie tot ce ai nevoie pentru a o lua de la capăt?

Poate, dar există și clipe goale, din care ea parcă se scurge, se închide în sine, poate se multiplică acolo, se

regenerează ca să devină mai bună, dar pe tine tot te doare al naibii de rău.

Și cum te resemnezi cu ideea că astăzi ai totul, iar inevitabil va veni și o zi, un mâine, în care nu vei mai avea nimic?

Te poate vindeca iubirea de durerea sfâșietoare care ți se răspândește în suflet când înțelegi că toate au un sfârșit, că tu ai un sfârșit? Că ai avut o istorie, cu care ai făcut și tu ce ai știut mai bine, dar dincolo de ea există neantul, căci el, doar el, este scris tuturor oamenilor, oricât ar încerca să fugă și să amâne.

Despre asta este povestea noastră. Țasta e adevărul intim, cald și viu al inimii mele.